

щи в съответен географски или социопропространствен регион на дадена страна.

В заключение следва да се каже, че характерът и особеностите на социопропространствената дислокация на ромите са отражение и продукт, а същевременно и стимулатор на тяхната етнична (и модифицирана във времето и пространството) самобитност, душевност и субкултура. Тази дислокация е прониквала и осветявала и най-тъмните ъгли на циганската екзистенция, определяла е колорита и проблематичността на ромското битие и съзнание, „потъвала“ е и отново е „изплувала“ от дълбините на циганската душа и в поведенските ѝ изяви от всекидневно или екстремално естество.

Неформалност

Неформалността е свързана с онези характерни и специфични черти на циганската битност, душевност и култура, които отразяват и възпроизвеждат във и чрез себе си отсъствието на общовалидни за тоталността на ромския етнос ценностно-нормативни критерии и механизми за социоетничен контрол и регулация. Особеностите на историческото и съвременното разположение на ромите в териториите на социалното пространство са детерминирали и обуславят своеобразен плурализъм на такива критерии и механизми. Последните разкриват валидността на своята съдържателно формална определеност и проявяват функционалната си мисия най-вече, а не рядко и единствено в пределите на конкретните цигански групи. Именно затова своеобразната „продукция“ от реалното присъствие и действие на тези критерии и механизми придобива съответно неформална, незадължителна и дори непрепоръчителна стойност и роля във всекидневната или ексцесивната събитийност и процесивност на ромския етнос. Това обстоятелство вече само по себе си определя естеството и динамиката както на вътрешногруповите и междугруповите отношения, така също и на корелациите със субекти (групови или индивидуални) от иноетничен произход.

Неформалността по своему се свързва и с неравнопоставеност в отношенията спрямо представителите на собствения етнос. Това се обуславя от своеобразно фаворизиране на „нашите“, на своята